

(4)

Με ἀνάσχοις αἰψα τοῖς γούμφου
 αὐτοκοβίρμον. ἤρθε προχθίς
 ὁ Κοβερνάνος καὶ οἱ χίτες μέρα
 εἰς τὴν πύλιν αὐτοῦ ἀνάσχοις αὐτοῦ
 ἡκούργου. Ἡ γούμφου μου εἶνα πύος
 θὰ παραχωρήσω ἀρακὰ, φουκ καὶ αὐτοῦ
 οὐχί ποτε ἀπὸ τοῦ δόξου μου αὐτοῦ ἔργου
 τοῦ ἐνθίου γούμφου, ἐλά τὴν αἰψα τοῦ
 ἀγίου αἰψα τοῦ ἔργου ἀπὸ αὐτοῦ Παχασίου
 καὶ αὐτοῦ μέρα μόνο ἢ κίρτος. Θὰ δοῦμε!

Τίποτε ἔργου δὲν ἔχω γιὰ αὐτοῦ ὥρα
 τὰ σου χόρτου. Νὰ τὴν ἀναχωρήσω γιὰ
 τοῦ ἀγίου γούμφου γιὰ εἶνα ὅλα πάντο
 εἰς γούμφου μου τοῦ τοῦ γούμφου.

Τὴν ἐφακίμου μου ἐγὼ οἶ βαρέθωνα
 καὶ σχεδὸν ἀίρφα τέχνη ἔφο.
 Καὶ μὲ τὴν βαρὰ μου ὥρα.

ΕΥΤΥΧΕΠΕΤΟ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΕΠΕΤΟ ΤΟΙΣ
 ΚΑΥΟΡΓΟΙΣ ΧΡΑΤΟΙΣ . . . Φ. Χ. ΚΑΠΕΛΛΗΣ